

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach IV. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Alicja Wiśniewska
Ławnicy:	Danuta Bogumiła Sobolewska Katarzyna Zackiewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Krysiuk

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2014 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa J. S. (1)

przeciwko J. G.

o odszkodowanie i sprostowanie świadectwa pracy

I. Powództwo oddala.

II. Zasądza od powoda **J. S. (1)** na rzecz pozwanego **J. G.** kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

J. S. (1) w pozwie wniesionym przeciwko J. G. prowadzącemu (...) w O. domagał się zasądzenia odszkodowania w wysokości 4.500,00 zł, sprostowania świadectwa pracy w części dotyczącej sposobu ustania stosunku pracy oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu.

Argumentował, iż rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia jest nieuzasadnione albowiem w dniu 13 marca 2014r. kategorycznie uzależnił dalsze świadczenie pracy od zapłaty zaległego wynagrodzenia – pozwany zalegał bowiem z wypłatą części wynagrodzenia za miesiąc luty 2014r. jak również z wypłatą kwoty 4.000 zł, która została odliczona od jego pierwszych wynagrodzeń jako forma zabezpieczenia ewentualnych szkód. W tym też dniu złożył wniosek o urlop wypoczynkowy, licząc że pozwany (...) swoje postępowanie i rozliczy się z nim z zaległego wynagrodzenia. W trakcie przebywania na urlopie wypoczynkowym otrzymał natomiast oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Pozwany J. G. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wskazał, iż przyczyną rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia był fakt odmowy wykonania polecenia służbowego w zakresie transportu drogowego towarów na trasie Republika Francuska – Federacja Rosyjska ciągnikiem siodłowym nr rej (...) wraz z naczepą, w ramach którego towar miał być zawieszony na miejsce rozładunku na dzień 17 marca 2014r. oraz opuszczenia pracy bez usprawiedliwienia. Pozwany zaprzeczył jakoby zalegał powodowi z zapłatą jakichkolwiek należności za pracę przez niego wykonaną. Stwierdził ponadto, iż nie jest prawdą aby powód w dniu 13 marca 2014r. przed odmową wykonania poleceń służbowych uzależnił świadczenie pracy od zapłaty rzekomo zaległych kwot. W dniu 13 marca 2014r. jak również w dniach kolejnych powód nie składał wniosku o urlop wypoczynkowy, a pracodawca takiego urlopu mu nie udzielił.

Sąd ustalił, co następuje:

J. S. (1) pozostawał zatrudniony przez J. G. prowadzącego (...) w O. od dnia 19 września 2010r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (dowód: umowy o pracę k.2,12,20 części B akt osobowych).

W ramach obowiązków pracowniczych J. S. (1) otrzymał polecenie służbowe wykonania transportu drogowego towarów na trasie Republika Francuska – Federacja Rosyjska ciągnikiem siodłowym nr rej (...) wraz z naczepą. Załadunek towaru miał się odbyć w dniu 11 marca 2014r. na terenie Republiki Francuskiej, a rozładunek w dniu 17 marca 2014r. na terenie Federacji Rosyjskiej. J. S. (1) wyjechał po transport na teren Republiki Francuskiej, dokonał jego załadunku i wyruszył w trasę do wyznaczonego miejsca rozładunku, z postojem który miał się odbyć w siedzibie pracodawcy w O.. W dniu 13 marca 2014r. przyjechał do bazy w O., po rozmowie z pracodawcą J. G. stwierdził, iż w dalszą trasę nie pojedzie, odmówił dalszego świadczenia pracy i opuścił zakład pracy. W dniu 13 marca 2014r. ani w dniach kolejnych J. S. (1) nie składał wniosku o urlop wypoczynkowy, urlop taki nie został mu przez pracodawcę udzielony. Ostatecznie towar, który miał być dostarczony klientowi na terytorium Federacji Rosyjskiej w dniu 17 marca 2014r. został dostarczony przez innego kierowcę z opóźnieniem, za co pracodawca został obciążony karą w wysokości 300 euro. Z uwagi na opóźnienie w dostarczaniu towaru J. G. stracił również kontrahenta, który zlecił dostarczenie towaru na terytorium Rosji (dowód: zeznania świadków: J. S. (2) k.78v-79, A. P. k.79-79v, B. G. k.79v-90, zlecenie transportowe k.26).

Oświadczeniem z dnia 17 marca 2014r. doręczonym J. S. (1) w dniu 20 marca 2014r., pracodawca rozwiązał z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52§1 pkt. 1 kp jako przyczynę wskazując odmowę wykonania obowiązków służbowych – odmowa zawieszania towaru na wskazane miejsce rozładunku na dzień 17 marca 2014r. W związku z takim zachowaniem powstało opóźnienie w wykonaniu usługi transportowej, co naraziło pracodawcę na ewentualne szkody majątkowe związane z niebezpieczeństwem obciążenia pracodawcy przez jego kontrahentów odpowiedzialnością za nieterminowe wykonanie transportu towarów (dowód: oświadczenie k.2 części C akt osobowych powoda).

W świadectwie pracy z dnia 24 marca 2014r. wydanym J. S. (1) pracodawca wskazał, iż stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania przez pracodawcę bez wypowiedzenia – art. 30§1 pkt 3 w zw. z art.52§1 pkt 1 k.p. (dowód: świadectwo pracy k.3 części C akt osobowych powoda).

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 56§1 kodeksu pracy pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy.

Powód swoje roszczenie o zapłatę odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia oparł na twierdzeniu, iż pozwany bezpodstawnie zarzucił mu samowolne opuszczenie stanowiska pracy i odmowę wykonania obowiązków pracowniczych. Zdaniem powoda odmowa dalszego świadczenia pracy była wynikiem nierozliczenia się przez pracodawcę z należności mu przysługujących i uzależnienia pracy od wypłaty tych świadczeń.

Tymczasem pozwany w toku niniejszego procesu udowodnił, iż stawiane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę zarzuty są prawdziwe i uzasadnione, a co za tym idzie brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa.

Zgodnie z art.100§1 k.p. podstawowym obowiązkiem pracownika jest wykonywanie pracy sumiennie i starannie oraz stosowanie się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy, jeżeli nie są one sprzeczne z przepisami prawa lub umową o pracę.

Powód będąc zatrudniony u pozwanego na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego otrzymał polecenie przewiezienia transportu z Republiki Francuskiej na terytorium Federacji Rosyjskiej, miało to nastąpić pomiędzy 11 marca 2014r. (załadunek) a 17 marca 2014r. (rozładunek). Przystąpił do wykonywania pracy, jednakże w dniu 13 marca 2014r. w czasie przerwy w trasie, odmówił dalszego wykonywania pracy, opuścił teren zakładu pracy i do pracy już nie powrócił. Okoliczności te potwierdzili nie tylko świadkowie przesłuchani w sprawie ale również sam powód w zeznaniach złożonych przed Sądem. Takie zachowanie pracownika pracodawca słusznie zakwalifikował jako ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 września 1997r. (I PKN 274/97) przyczyną rozwiązania umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 KP mogą być szczególnego rodzaju, zawinione uchybienia pracownicze, które spowodowały zagrożenie interesów lub istotną szkodę w mieniu pracodawcy.

Powód, z racji swojego wieloletniego doświadczenia na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym, doskonale zdawał sprawę z konsekwencji swojego zachowania. Wiedział, a z całą pewnością przypuszczał, iż narazi to pracodawcę na szkodę (karę z tytułu opóźnienia) – towar nie zostanie bowiem dostarczony na wyznaczony dzień a ponadto może doprowadzić do zerwania współpracy pomiędzy pracodawcą a zleceniodawcą. Ostatecznie tak też się stało albowiem jak wynika z zeznań świadka J. S. (2) pozwany został obciążony karą w wysokości 300 euro z tytułu opóźnienia w dostawie, a następnie kontrahent zlecający dostawę na teren Rosji zrezygnował z dalszej współpracy z pozwanym.

Sąd nie podzielił argumentacji powoda, iż w dniu 13 marca 2014r. podczas rozmowy z pozwanym uzależnił on dalszą pracę od wypłaty zaległych kwot z tytułu częściowego wynagrodzenia za miesiąc luty 2014r. oraz kwoty 4.000,00 zł stanowiącej równowartość dokonanych przez pozwanego potrąceń z jego wynagrodzenia za pracę. Ta argumentacja powoda nie została w żaden sposób udowodniona, natomiast z zeznań świadków przesłuchanych w sprawie, wynika że spór pomiędzy powodem a pozwanym dotyczył równicy w kursie euro do rubla, w kwocie zaledwie kilku euro. Powód domagał się bowiem rozliczenia wydatków według kursu z banku, gdzie dokonano wymiany euro na ruble, pozwany natomiast rozliczył powoda według kursu narodowego banku Rosji albowiem powód nie przedstawił potwierdzenia dokonania wymiany w placówce bankowej. Z przedłożonych przez pozwanego list płac również nie wynika aby zalegał on powodowi z zapłatą jakiegokolwiek wynagrodzenia za pracę czy też dokonywał bezpodstawnych potrąceń z jego wynagrodzenia.

Sąd nie znalazł również podstaw do uwzględnienia twierdzeń powoda, iż od dnia 13 marca 2014r. korzystał on z urlopu wypoczynkowego. Powód przyznał, iż nie składał pracodawcy wniosku o urlop wypoczynkowy (k.81), natomiast pozwany stwierdził, iż przed rozwiązaniem z powodem umowy o pracę nie składał on wniosku o urlop wypoczynkowy i urlop taki nie został mu udzielony (k.81v). Stąd też pracodawca słusznie uznał, iż powód bezpodstawnie odmówił wykonania obowiązków pracowniczych – wyjazdu w trasę celem dostarczenia towaru w dniu 17 marca 2014r. na terytorium Rosji.

Mając wszystko powyższe na uwadze Sąd uznał, iż działanie powoda polegające na odmowie świadczenia pracy i wyjazdu w trasę z załadunkiem było ciężkim naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych narażającym pracodawcę na szkodę. Tym samym zarzuty pozwanego pracodawcy zostały potwierdzone a rozwiązanie z powodem umowy o pracę w trybie art. 52§1 pkt.1 kodeksu pracy było uzasadnione. Wobec powyższego, Sąd nie znalazł również podstaw do zmiany świadectwa pracy wydanego powodowi albowiem świadectwo te odzwierciedla faktyczny sposób ustania stosunku pracy pomiędzy stronami.

W przedmiocie kosztów procesu orzeczono na zasadzie art.98 w art. 99 kpc, których wysokość ustalono na podstawie §11 ust.1 pkt.1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349). Ponieważ powód przegrał sprawę został zobowiązany do zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez pozwanego.

Orzekając w przedmiocie kosztów procesu Sąd miał na uwadze postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012r. (II PZ 3/12), w którym Sąd stwierdził, iż podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Dotyczy to w jednakowym stopniu wynagrodzenia adwokatów i radców prawnych oraz do spraw o odszkodowanie dochodzone na podstawie art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p. albo na podstawie art. 45 § 1 w związku z art. 47¹ k.p.

SSR Alicja Wiśniewska